

sentant. Indtil nu havde man alene modtaget \$ 5 mill. for at kunne opretholde en valutareserve i Central Bank of the Congo. Congos månedlige import beløb sig imidlertid til \$ 20 mill. FN's hjælp var derfor, udtalte han, utilstrækkelig og i slående misforhold til de millionvis af dollars, FN anvendte til sine operationer i Congo. Når FN ikke var i stand til at yde mere, kunne organisationen ikke forlange, at bilateral assistance skulleophøre.

Congos repræsentant vendte sig til slut til aftalen af 27. juli 1960 mellem FN og republikken Congos regering angående FN-styrkens tilstedeværelse i Congo og FN's ikke-militære indsats dér og fandt, at aftalen indeholdt en formel forpligtelse fra FN's side til samarbejde og konsultation. Han erklærede, at samarbejdet hidtil havde ladet meget tilbage at ønske både i New York og Léopoldville, hvor generalsekretærens særlige repræsentant havde vist sig for passiv.

Generalsekretær Hammarskjöld kommenterede i mødet den 29. marts 1961 den congole-siske repræsentants indlæg om aftalen mellem FN og Congos regering. Formentlig på grund af dårlig oplysning af sin rådgiver, udtalte generalsekretæren, havde Congos repræsentant fortolket aftalen som indeholdende en forpligtelse for FN til en forhåndskonsultation hos den congole-siske regering i alle spørgsmål. Hr. Hammarskjöld erklærede imidlertid, at den bestemmelse i aftalen, som Congos repræsentant sigtede til (paragraf 3), havde et meget mere begrænset formål og simpelt hen skulle forstås som en erklæring, der tilsigter at tilvejebringe en såkaldt „statusoverenskomst“. Hr. Hammarskjöld formodede, at Congos repræsentant også var uvidende om, at FN den 2. september 1960 havde fremlagt udkast til en statusoverenskomst, som Congos myndigheder endnu ikke havde taget stilling til. Grunden til, at de congole-siske myndigheder ikke var i stand til at forhandle, var ifølge generalsekretæren, at der ikke eksisterede konstitutionelle myndigheder med ret til at forpligte republikken til internationale forhandlinger. Generalsekretæren tilføjede, at han få dage forinden efter aftale med det rådgivende udvalg havde opfordret de congole-siske myndigheder til at overveje udkastet til en statusoverenskomst.

Hr. Hammarskjöld udtalte endvidere, at Congos repræsentant havde undladt at oplyse, at Léopoldvillemyndighederne ikke var blevet anerkendt ud over hele landet, og at den congole-siske nationalhær i stedet for at bidrage til opretholdelse af lov og orden var blevet brugt af forskellige ledere til opfyldelse af deres egne mål.

Generalsekretæren sluttede med at udtale, at hvis nogen anså FN's virksomhed for at have været en fejltagelse eller en skuffelse, måtte de oplyse, hvorvidt de fandt, at organisationen havde gjort mindre, end den kunne gøre, eller hvorvidt elementer uden for organisationens kontrol havde dannet uoverkommelige forhindringer.

Iraks repræsentant erklærede sig enig i Jugoslaviens forslag om, at en bestemt tidsgrænse for Belgiens tilbagetrækning måtte fastsættes. Såfremt Belgien ikke inden udløbet af tidsfristen efterkom anmodningen, måtte sanktioner indledes mod landet. Han fandt, at Tananarive-konferencen uden lovlig adkomst havde bemyndiget sig selv til at afgøre Congos fremtid. Kun det congole-siske folk selv kunne bestemme sin fremtid — ikke Kasavubu, Tshombe og andre. Parlamentet måtte derfor genindkaldes eller nye valg afholdes inden en måned. Irak var af den faste overbevisning, fortsatte han, at Gizengas regering var den eneste, som havde mandat til at tale for det congole-siske folk.

Elfenbenskystens repræsentant udtalte bl. a., at FN havde to muligheder i Congo. Man kunne som den ene tænke sig, at organisationen stillede sig til rådighed for den „lovlige regering“, men her måtte man spørge, om dette betød den regering, som eksisterede, da Kasavubu afskedigede Lumumba, eller da Lumumba afskedigede Kasavubu. FN kunne ikke, erklærede han, tage stilling til den konstitutionelle krise, da dette ville være direkte intervention i Congos interne anliggender. Den anden mulighed var, at FN-styrken stillede sig mellem de stridende og forhindrede dem i at føre åben krig imod hinanden. Denne mulighed var dog risikabel og kunne føre til, at FN blev angrebet fra alle sider. Selv om FN's intervention ikke havde været helt negativ, idet den havde forhindrede kaos i Congo og hindret udvidet intervention, havde FN dog